

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΣΙΟΥΑΡΝΤ ΤΡΕΝΤ

Η ΔΕΚΑΡΕΣ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΤΟΥ

ΤΟ σπίτι της θείας Κόρας εκεί έξω στην ακροθαλασσιά τραβούσε την περιέργεια όλων των περιηγητών που περνούσαν από την περιφέρεια. Στις άγριες εκείνες ακτές του Ατλαντικού είχαν τον παλιό καιρο τα λημέρια τους οι πειρατές των Αντιλλών κι' ένας θρύλος έλεγε πως στο κτήμα ακριβώς της θείας Κόρας είχαν άλλοτε κρύψει τους θησαυρούς του ό περίφημος πειρατής Τήτς. Οί άνθρωποι της περιοχής είχαν κάνει πολλές έρευνες, χωρίς όμως να κατορθώσουν να βρουν παρά μόνο ένα-δυό σκουριασμένες παλητάγκυρες και λίγα συντρίμια από ναυάγια. Τά εκατόν χιλιάδες χρυσά δουβλόνια που, κατά την παράδοσι, ό πειρατής είχε κρύψει εκεί, είχαν γίνει άφαντα.

Είχαν περάσει κάπου διακόσια χρόνια από τότε και στο σπίτι της θείας Κόρας κανείς πειά δεν απέδιδε σημασία στο θρύλο. Η γρηά θεία μου, που ήταν πλούσια, είχε εγκαταλείψει το Σικάγο μόλις πέθανε ό άντρας της και είχε πάει να εγκατασταθή στο παλιό προγονικό της σπίτι, αυτό ακριβώς που σχετιζόταν με το θρύλο του πειρατού Τήτς.

Η θεία Κόρα ζούσε ευτυχισμένη εκεί, και ήταν ακόμα πιο ευτυχισμένη κάθε φορά που ή ανεψιά της ή Κυνθία, ή κόρη του δισεκατομμυριούχου «βασιλέως του βαμβάκιου», πήγαινε και περνούσε μαζί της κανένα δεκαπενθήμερο. Η κοπέλλα περπατούσε στην ακροθαλασσιά, άνεθοκατέβαινε στα βουνά, άνεπνεε τον καθαρό άερα και διασκέδαζε αφήνοντας τη θεία Κόρα να την χαϊδεύη και να την περιποιήται. Η γρηά την αγαπούσε σαν να ήταν αληθινό παιδί της, και εις ένδειξιν μάλιστα έξαιρετικής αγάπης, της είχε υποσχεθί να της δώση για γαμήλιο δώρο τό μεγάλο ήλιακό ρολόι που θρισκόταν στο πάρκο της.

Η ύπόσχεσις αυτή δεν ένθουσίασε την Κόρα, γιατί τό πανάρχαιο αυτό ήλιακό ρολόι ήταν έντελώς περιττό για τη σύγχρονη ζωή, όπου έχουν πέρασι μόνο τά χρονόμετρα μαθηματικής ακριβείας. Μ' όλα ταύτα όμως, συλλογιζόταν τό ήλιακό αυτό ρολόι με κάποια συγκίνησι, γιατί εκεί κοντά είχε δώσει τό πρώτο ραντεβού στον αγαπημένο της Ρότζερ, κι' ακόμα γιατί τον πρώτο καιρό της αγάπης τους οι δυο νέοι είχαν χαράξει τά όνόματά τους στον στύλο και στη θάσι του πέτρινου ρολογιού.

Είχε περάσει ένας χρόνος από τότε, ένας όλόκληρος χρόνος, κι' όμως ή κατάστασις θρισκόταν στο ίδιο πάντα σημείο. Ο Ρότζερ ήταν ένα πρώτης τάξεως παλληκάρι, τίμιος, εργατικός, καλόκαρδος. Μόνο που ή οικονομική του κατάστασις δεν ήταν άνθηρά. Βέβαια ζούσε αξιοπρεπώς μόνοις του, μ' άν παντρευόταν, δεν θα μπορούσε ν' άνταποκριθί στις αξιώσεις μιās κακομαθημένης κοπέλλας, όπως ήταν ή Κυνθία.

Οί δυο νέοι συχνά είχαν τσακωθί πάνω σ' αυτό τό ζήτημα. Η Κυνθία ήθελε να πείση τον αγαπημένο της, ότι έπρεπε με κάθε τρόπο να την παντρευθί, αφού ή τεραστίη προίκα της θα έφτανε και για τους δυο. Ο Ρότζερ όμως με κανένα τρόπο δεν τό δεχόταν αυτό και της έλεγε πως άν ήθελε να παντρευθόν, έπρεπε να δεχθί να συμμερισθί τη μέτρια ζωή του, ώσπου αυτός να κατορθώση να καλύτερεύσθι τη θέσι του.

Τά έρωτικά αυτά τσακώματα εξακολούθησαν και κατά την διάρκεια της τελευταίας επισκέψεως της Κυνθίας στο σπίτι της θείας Κόρας, ή όποια είχε προσκαλέσει και τον Ρότζερ για να μη χωρισθόν οι έρωτευμένοι.

Η θεία Κόρα έσπαζε τό μυαλό της για να βρθί μιá λύσι στο πολύπλοκο αυτό αισθηματικό πρόβλημα, που έμπόδιζε την ευτυχία της άνεψιάς της. Μά αυτή δεν κύτταζε τό πρόβλημα όπως τό κύτταζαν οι δυο νέοι. Ήξερε πως όπως και να έρχόντουσαν τά πράγματα, τό νεαρό ζευγάρι θα έμενε φτωχό. Γιατί ή Κυνθία γελιόταν όταν νόμιζε πως ό πατέρας της θα της έδινε τεραστίη προίκα. Βέβαια, ό «βασιλέας του βαμβάκιου» ήταν πάμπλουτος και λάτρευε την κόρη του. Θα της έδινε βασιλική προίκα, υπό τον όρον όμως να παντρευθί τον άντρα που αυτός θα της διάλεγε, δηλαδή κανένα τραπέζι ή μεγαλοεπιχειρηματία. "Οχι όμως ένα μέτριο άνθρωπάκο, σαν τον Ρότζερ, που ίσως να είχε πολύ μέλλον, διόλου όμως παρόν.

Τό ήξερε καλά αυτό ή θεία Κόρα, όπως ήξερε επίσης ότι ό μακαρίτης ό άντρας της δεν της είχε αφήσει αρκετή πειουσία για να μπορέση να βοηθήση τό νεαρό ζευγάρι. Κι' ένω έβλεπε να όρθώνεται μπροστά της τό πρόβλημα της ευτυχίας της άνεψιάς της, άναστέναζε κι' έλεγε:

— Τί κρίμα να μην είνε αληθινή ή ιστορία του θρύλου για τις εκατόν χιλιάδες χρυσά δουβλόνια...

Οί δυο νέοι εξακολουθούσαν τις ρομάντζες τους. Μόνο που τώρα δεν χάραζαν πειά τά όνόματά τους στη θάσι του ήλιακού ρολογιού. Απεναντίας τά τσακώματά τους, άστεία ως τότε, άρχισαν να γίνονται πιο σοβαρά.

— Είσαι πολύ περήφανος, έλεγε ή Κυνθία, και δεν θέλεις να πάρης τά λεφτά του πατέρα μου! Και καταστρέφεις έτσι την ευτυχία μας!

— Εσύ καταστρέφεις την ευτυχία μας, απαντούσε ό νέος, αφού δεν θέλεις να εγκαταλείψης τά πλούτη και τ' αγαθά σου, για να ζήσης μαζί μου μιá ήσυχη και ευτυχισμένη ζωή.

Μιá μέρα όμως, τά πράγματα πήραν σοβαρότερη τροπή. Η θεία Κόρα, ή Κυνθία και ό Ρότζερ κάθονταν στο τραπέζι, όταν έξαφνα μπήκε ένας ύπηρέτης κρατώντας ένα τηλεγράφημα. Ήταν για τη

“Άνοιξε τό κουτάκι και πήρε από μέσα τις σκουριασμένες δεκάρες.

νέα. Η Κυνθία τό άνοιξε, τό διάβασε και έγινε κατάχλωμη. — Τί συμβαίνει, παιδί μου ; τη ρώτησε ή θεία Κόρα ανησυχώντας κάπως.

Η νέα έμεινε λίγη ώρα σιωπηλή, μά ύστερα τό πρόσωπό της φωτίσθηκε από ένα χαμόγελο.

— Έτσι είνε καλύτερα, ψιθύρισε.

Και βλέποντας τη θεία της και τον Ρότζερ που την κύτταζαν περίεργα και ανήσυχα, είπε:

— Είνε τηλεγράφημα από τον μπαμπά.

— Μήπως έπαθε τίποτα;

— "Οχι. Πρόκειται για άλλο ζήτημα.

Και κυττάζοντας παράξενα τον αγαπημένο της, ή Κόρα πρόσθεσε:

— Πρέπει να με συγχωρήσης γι' αυτό που έκανα, Ρότζερ. Μά ή κατάστασις δεν μπορούσε να εξακολουθήση. Τηλεγράφησα σήμερα τό πρωί του πατέρα μου, λέγοντάς του ότι θέλω να σε παντρευθώ...

Ο Ρότζερ ξμεινε σιωπηλός, μά ή θεία Κόρα δέν κρατήθηκε και φώναξε:

— Καί τί άπαντιά ό προκομμένος ό αδελφός μου;

— Νά σάς διαβάσω τό τηλεγράφημά του.

Καί διάβασε:

«Παντρέψου με τίς εύχές μου, αλλά ούτε εσύ, ούτε ό άλήτης ό άντρας σου, νά περιμένετε από μένα δεκάρα.

ΤΖΩΝ ΦΙΝΛΕΥ»

— "Αμ' τόν ξέρω έγώ τόν γέρο τσιγγούνη! γκρίνιαζε ή θεία Κόρα

"Όσο για τόν Ρότζερ, αυτός πού έπρεπε νά είνε μάλλον εύχαριστημένος από τήν άπάντησι του πολυεκατομμυριούχου, άφου συνέπιπτε άπολύτως με τίς άντιλήψεις του, φάνηκε στενοχωρημένος. Η Κυνθία όμως δέν τό παρατήρησε κι' έξακολούθησε:

— "Έτσι όμως λύνεται τό πρόβλημα. Η άπάντησις του πάτερα μου μ' έκανε νά πάρω τήν άπόφασί μου. Ρότζερ, έσύ είχες δίκη. Αύριο κιόλας θά παντρευτούμε.

— Μπράβο, Κυνθία! φώναξε ή θεία Κόρα, τρισευχισμένη. Αυτό έπρεπε νά τό άποφασίσης από τήν πρώτη στιγμή. Τά λεφτά δέν κάνουν τήν εύτυχία και ό Ρότζερ θά κατορθώσει νά σε κάνη εύτυχισμένη.

Μά ό νέος δέν φαινόταν νά συμμερίζεται αυτή τήν άποψη. "Όχι ότι ήταν άνειλικρινής και είχε δυσανεχτηθή από τήν άπόφασί του πολυεκατομμυριούχου, νά μη τούς δώση δεκάρα — άφου αυτό άκριβώς ζητούσε κι' ό ίδιος. Μά τώρα όμως πού τό όνειρό του πλησίαζε νά γίνη πραγματικότητα, τώρα πού ή Κυνθία είχεν άποφασίσει νά τόν παντρευτή όπως ήταν, άρχισε νά άναρωτιέται άν αυτό πού θά έκανε σε λίγο ήταν τίμιο.

— Πρέπει νά κυττάζουμε τίμια τά πράγματα, Κυνθία. είπε ξαφνικά ό Ρότζερ. Νομίζω πως δέν έχω τό δικαίωμα νά σου στερήσω τήν μεγάλη ζωή και τά πλούτη, στά όποία είσαι συνηθισμένη, για νά συμμερισθής τήν ταπεινή ζωή μου.

— Μά τί είνε αυτά πού λές; διαμαρτυρήθηκε ή νέα.

— Λέω τήν αλήθεια, έξακολούθησεν ό Ρότζερ. Πρέπει νά έγκαταλείψουμε τήν ιδέα αυτή του γάμου, πού σε λίγο, όταν θ' άρχίσης νά νοσταλγής τήν παλιά σου ζωή, θά σε κάνη δυστυχισμένη.

"Αρχισε τότε μιá μεγάλη φιλονεικία, πού με κάθε τρόπο προσπαθούσε ή θεία Κόρα νά κατευνάση. Και στο τέλος, ένω ή Κυνθία τράθηξε κλαίγοντας πρós τόν κήπο, ό Ρότζερ πήγε και κλειδώθηκε στο δωμάτιό του λέγοντας πως τήν έπομένη θά έφευγε με τό ηρωικό τραίνο.

— Τί περίεργες ψυχές έχουν οι σημερινοί νέοι! μουρμούρισεν ή θεία Κόρα, πού μάταια προσπαθούσε νά βρή μιá λύσι.

Καταλάβαινε τήν αυτοθυσία του Ρότζερ και τήν άγάπη τής Κυνθίας, και έπιθυμούσε τόσο πολύ νά τούς βοηθήση!

Η θεία Κόρα κατέβηκε σε λίγο στον κήπο αναζητώντας τήν Κυνθία. Τήν βρήκε καθισμένη στη θάσι του ήλιακού ρολογιού. Η νέα πού δέν έκλαιγε πειά, κρατούσε στο χέρι της ένα μαχαιράκι και με θυμό έξυνε τά χαραγμένα πάνω στην πέτρα όνόματά τους, τά όνόματα πού τά είχαν χαραξει τόν καιρό τής εύτυχίας τους. Σάν είδε τή θεία της, άφησε νά πέση από τό χέρι της τό μαχαίρι, πού έκανε ένα παράξενο κρότο, σαν ή γή από κάτω νάταν κούφια. Τό πράγμα φάνηκε περίεργο στη θεία Κόρα, ή όποία έσκυψε και σκάλισε στο σημείο πού είχε πέσει τό μαχαίρι, στη θάσι άκριβώς του ήλιακού ρολογιού. Και κατάπληκτη έβγαλε από τό χώμα ένα μικρό σκουριασμένο κουτάκι, πάνω στο όποίο υπήρχε χαραγμένη ή ακόλουθη έπιγραφή:

«Καλή τύχη. — Πλοίαρχος Τήης».

Η γρηά άνοιξε τό κουτάκι, πήρε από μέσα πέντε σκουριασμένες δεκάρες και φώναξε:

— Βρέ τόν γέρο-κατεργάρη! "Όστε αυτά είνε τά έκατόν χιλιάδες δουβλόνια του πειρατού; "Ό άθλιος έδημιούργησε έναν όλόκληρο θρύλο για πέντε παληοδεκάρες!

Μά ξαφνικά τά μάτια της άνοιξαν διόπλατα, τό πρόσωπό της χλώμιασε και άρχισε νά φωνάζη:

— Χίλια έπτακόσια ένενήντα έννηά! "Υψιστε Θεέ! Κυνθία, τοίμπησέ με! Κύττα αυτές τίς δεκάρες! Είνε του χιλια έ-

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ Κ. Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

ΑΡΝΙ ΦΟΥΡΝΟΥ ΜΕ ΤΥΡΙ

(Θεσσαλονίκη)

(Αί κατωτέρω δύο συνταγαι έστάλησαν εκ Θεσσαλονίκης παρά τής κυρίας ΝΙΟΒΗΣ ΓΑΡΥΦΑΛΗ)

Κόβεται κομμάτια τό άρνίσιο κρέας, όπως για γκιουβέτοι. Τό βάζουν στο ταψί ή καραβάνα και τό άλατοπιπερώνουν — όχι πολύ άλάτι, διότι θά προστεθή και τυρί — επίσης βάζουν και άνιθο ψιλό και λίγο δυόσμο, τό άνάλογο βούτυρο μισολυμένο και αρκετή ντομάτα πουρέ, διαλυμένη με λίγο νερό. Ανακατεύονται όλα καλά και άπλώνονται στο ταψί. Έχομε τότε τυρί άσπρο τρίμματα και τά βάζομε έδω κι' εκεί στα κενά του κρέατος. Ψήνεται στο φούρνο και προσέχομε νά μη ξεροψηθή τό τυρί. Νά μείνη δέ μετά τό ψήσιμο λίγη σάλτσα στο φαγητό και διά τουτο, κατά τό ψήσιμο, ρίπτεται από λίγο-λίγο νερό.

ΑΡΝΟΠΗΤΤΑ ΜΕ ΤΥΡΙ

Διαλέγονται ψαχνά κρέατα άπ' ό,τιδήποτε μέρος του άρνιού, έστω και στήθη και λαιμός. Τό ξεκοκκάλισμα γίνεται άφου βράση τό κρέας, τό όποιο θά είνε κομμένο όπως για έντράδα. Τό βάζομε νά βράση όπως για βραστό, με λιγώτερο νερό όμως, προσθέτομε δέ και 8—10 κρεμμύδια όλόκληρα και λίγες ρίζες σέλινου ή μαϊντανού. Αφου βράση, στραγγίζομε τό ζουμι και τό ξαναβάζομε στη φωτιά νά τραθήξη και μείνη έως μισή όκά — ή άναλογία αυτή είνε διά πηττα με δύο όκάδες περίπου κρέας ώμό. Ένωμεταξύ ξεκοκκαλίζομε τά ψαχνά, χωρίς νά λυώνουν πολύ και τά βάζομε σε λεκάνη, καθώς και τά βρασμένα κρεμμύδια, τά όποια μισολυνομε με τά δάχτυλα. Τότε κτυπούμε 8—10 αυγά σ' ένα κατσαρόλι ή λεκάνη, προσθέτομε τό τραθηγμένο ζουμι, επίσης δέ έως 100 δράμια τυρί κασέρι ξυσμένο, προσθέτομε άνιθο και μαϊντανό και τό ρίπτομε στο κρέας και τά ανακατεύομε καλά.

"Έχομε τότε φύλλα του μπακλαβά 8 έως 10 και τά στρώνομε σε ταψί, βουτυρώνοντες αυτό. Ένωμεταξύ άπλώνομε επ' αυτών τήν γέμισι, τήν στρώνομε άπ' επάνω με τό μαχαίρι και πασπαλίζομε λίγο τυρί ακόμα. Ψήνεται δέ εις φούρνο μέτριο μέχρις ότου ψηθούν τά φύλλα από κάτω και πήξη καλά ή σάλτσα των αυγών. Αν δέ κατά τό ανακάτευμα του κρέατος στα αυγά, προτου τά χύσομε στο ταψί, ίδούμε ότι είνε πολύ σφικτή ή γέμισις, τής προσθέτομε λίγο νερό ή γάλα, ώστε νά άπλώνη εύκολα στο στρώσιμο. Αν θέλομε μάλιστα, διαλύομε και ως ένα κεσέ γιαουρτι μέσα στ' αυγά. Εάν δέ δέν έχομε πρόχειρα φύλλα του μπακλαβά, τότε κάνομε φύλλο σπιτικό. Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

πτακόσια ένενήντα έννηά!

— Μά τί συμβαίνει, τέλος πάντων, θεία;

— Δέν καταλαβαίνεις, χρυσή μου; Είνε από τίς πρώτες δεκάρες πού έκοψε τό έλεύθερο άμερικανικό κράτος. Στοιχίζου δέκα χιλιάδες δολλάρια ή κάθε μιá! Προχθές διαβάσα στην έφημερίδα πως τόσο πουλήθηκε μιá τέτοια δεκάρα σε κάποια δημοπρασία! Είνε σπανιότατες!

— Θεία, μου φαίνεται σαν άπίστευτο... Πενήντα χιλιάδες δολλάρια αυτές ή σκουριασμένες δεκάρες...

— Τώρα έχετε πενήντα χιλιάδες δολλάρια, και μπορεíte νά παντρευτήτε! έκανε ή θεία Κόρα χαρούμενη.

— "Ω, θεία, ξέρεις πολύ καλά πως δέν μπορούτε νά δεχθοúμε ένα τέτοιο δώρο... προσπαθησε νά διαμαρτυρηθή ή Κυνθία.

— Μην είσαι άνόητη! Σου είχα υποσχεθή τό ήλιακό ρολόι για γαμήλιο δώρο... Μαζύ με τό ρολόι θά πάρης και τίς δεκάρες... Μά μην πής τίποτε του Ρότζερ προτου παντρευτήτε...

— Γιατί αυτό; ρώτησε ή νέα.

— Γιατί αυτός ό θλάκας, με τήν ήλιθια περηφάνεια του, έσως φαντασθή πως σε παίρνει για τίς... πέντε δεκάρες σου!

ΣΙΟΥΑΡΝΤ ΤΡΕΝΤ